

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-5042/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužitelja Vatroslava Vrdoljaka, Strmec, Sviba 7, OIB: 75796757952, zastupanog po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, uz zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika kod odvjetnika Borisa Juga, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu broj: 016-2664/2005 zaključenog između tužitelja i tuženika 13.12.2005.g., u dijelu kojim je ugovoreno da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama tuženika.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Vatroslavu Vrdoljaku, Strmec, Sviba 7, OIB: 75796757952, isplati iznos od 1.926,02 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 2. ožujka 2022. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata na iznos od 1.926,02 EUR, tekućih od 28. veljače 2022. pa do 2. ožujka 2022.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Vatroslavu Vrdoljaku, Strmec, Sviba 7, OIB: 75796757952,

naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.173,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 106,82 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 13.12.2005. sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-2664/2005, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 122.400,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 8. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama tuženika, što je na koncu, obzirom je kredit prijevremeno otplaćen, rezultiralo time da je tuženik prilikom zatvaranja kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za prijevremenu otplatu kredita (tzv. izlazna naknada). Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu temeljem kojih je tuženik naplatio tužitelju izlaznu naknadu za prijevremenu otplatu kredita su ništetne, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužitelj je dana 28.2.2022. uvećanom uplatom od 63.791,17 EUR / 480.634,59 kn zatvorio glavnicu kredita i tako prijevremeno otplatio predmetni kredit. Ističe da mu je tuženik 28.2.2022. prilikom prijevremene otplate kredita naplatio naknadu u iznosu od 1.926,02 EUR (tzv. izlazna naknada). Člankom 8. Ugovora o kreditu određeno je da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama tuženika. Ističe da je predmetna odredba čl. 8. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03). Ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 8. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. U odnosu na poštenost predmetne odredbe ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom prijevremene otplate kredita. Ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koje troškove tuženik navodno ima u slučaju da se tužitelj odluči na prijevremeno zatvaranje kredita pa da bi takvi troškovi

opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom prijevremenog zatvaranja kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu prema uvjetima koje odredi Kreditor, također bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o kakvim je uvjetima riječ i kako se isti odražavaju na materijalnu poziciju Korisnika kredita. Ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost, visinu i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 8. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje stana te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, koja naknada nema pokriće u poslovnim izdacima tuženika pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj pak ističe da se u naplaćivanju sporne naknade očituje prikrivena namjera tuženika da ostvari barem dio kamata koje mu izmiču zbog prijevremene otplate kredita, obzirom se prilikom prijevremene otplate vraća samo preostala glavnica kredita, a ne i kamate, što je u izravnom sukobu s kogentnom odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredbu čl. 8. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.926,02 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Ističe prigovor zastare utuženog iznosa. Oспора status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Tvrdi da su odredbe o naknadama jasne, lako razumljive i lako uočljive te kao takve pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 uopće ne podliježe testu poštenja iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03. Ugovaranjem naknada iz odredaba čl. 8. Ugovora o kreditu nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja niti načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 2. ZOO, odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Odredbe o naknadama su u potpunosti jasne, lako razumljive i lako uočljive te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Ističe se da je naknada za prijevremenu otplatu kredita propisana i u Odluci o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako 2 uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno nije ništetna. Tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose

kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijeком navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti naknadu. Tuženik je ispunio obveze sukladno propisima te je u Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, odredio naknade koje je naplaćivao radi obavljanja usluga. Pritom se ističe da Odluka o naknadama određuje izračun naknade zbog čega se odredba ne može smatrati neodredivom prema odredbi čl. 50. ZOO. Tuženik ističe da naplata naknade radi prijevremene otplate kredita nije protivna odredbi čl. 1024. ZOO. Čak i kad bi se prihvatilo tumačenje da tuženik sukladno ZOO nema pravo na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tuženik u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete kako je to određeno odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO te upravo naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu predstavlja unaprijed ugovoreni iznos naknade štete sukladno odredbi čl. 345., st. 3. ZOO. Suprotno paušalnim tvrdnjama tužitelja iz tužbe, tuženik prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u skladu s odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO, a koja se sastoji od: - troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita; - administrativnih troškova tuženika. Tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita. Naime, tuženik je za plasiranje kredita (dakle nabavu novca) krajnjim korisnicima pa tako i tužitelju morao prije toga osigurati sredstva koja će plasirati. Tuženik je za plasiranje CHF kredita krajnjim korisnicima, a kakav je kredit tužitelja, pribavljao sredstva od matične banke u inozemstvu, odnosno sa istom je sklopio ugovor o kreditu sukladno kojem je bio dužan vratiti matičnoj banci dobiveni iznos glavnice zajedno sa ugovorenim redovnom kamatom. Dakle, tuženik je iznose koje su dobivali od tužitelja, prilikom redovne otplate kredita na ime glavnice i redovnih kamata, koristio za podmirivanje kredita podignutih kod matične banke odnosno za podmirivanje glavnice i redovne kamate koje duguje matičnoj banci. Za razliku od tužitelja, tuženik ne može prijevremeno otplatiti kredit matičnoj banci te i nakon prijevremene otplate kredita od strane tužitelja nastavlja otplaćivati kredit podignut kod matične banke zajedno sa redovnim kamatama za koja više ne dobiva sredstva putem kredita tužitelja jer je isti prijevremeno otplaćen. Upravo naprijed navedene redovne kamate koje tuženik plaća matičnoj banci nakon prijevremene otplate kredita odnosno troškovi financiranja predstavljaju štetu koju tuženik trpi temeljem prijevremene otplate. Nadalje, osim štete u vidu troškova financiranja, tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u vidu administrativnih troškova koji se sastoje od troškova obrade dokumentacije, troškova osoblja i slično. Naime, zbog

prijevremene otplate kredita, osoblje administracije tuženika poduzima dodatne radnje koje ne poduzima u slučaju redovne otplate kredita, odnosno u konkretnom slučaju osoblje administracije tuženika je moralo na temelju Zahtjeva tužitelja za prijevremenu konačnu otplatu kredita sastaviti obračune iznosa koje je tužitelj dužan platiti, odnosno obavijest o prijevremenom zatvaranju, a koja je sadržavala iznos neplaćene glavnice te redovnih i zateznih kamata do trenutka prijevremene otplate kredita. Osim toga, osoblje administracije tuženika je moralo provjeriti sve dostupne uplate za zatvaranje kredita te provesti sva knjiženja. Nakon izdavanja obračuna iznosa, osoblje administracije tuženika je moralo pratiti da li su izvršene potrebne uplate za zatvaranje kredita te nakon što su izvršene uplate, osoblje administracije tuženika je u internoj evidenciji moralo provesti knjiženje zatvaranja kredita te o tome obavijestiti centralu arhive gdje su pohranjeni instrumenti osiguranja kako bi se isti vratili tužitelju i sudužniku. Dakle, sve opisane radnje osoblja administracije tuženika su radnje koje isto ne poduzima kod redovne otplate kredita jer se u tom slučaju uplate knjiže automatski te upravo dodatni posao osoblja administracije tuženika kao i troškovi izdavanja dokumentacije za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita. Iz navedenog jasno proizlazi da bi odredba čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu mogla biti suprotna prisilnom propisu jedino ako bi u postupku bilo sa sigurnošću utvrđeno da iznos naknade za prijevremenu otplatu odgovara upravo iznosu kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je sukladno odredbi Ugovora o kreditu trebalo vratiti odnosno da je tuženik koristio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u svrhu namirenja (dijela) neostvarene kamate s osnove Ugovora o kreditu. U svakom slučaju, teret dokaza da je tome tako je na tužitelju, a koji to u ovom postupku nije dokazao. Tuženik osporava osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u pregled prometa za klijenta (stranica 7 spisa), Ugovor o kreditu (stranica 9-19 spisa), Odluku o naknadama (stranica 39 spisa), ovjerene izjave svjedoka (stranica 67, 108-111 spisa), simulaciju izračuna (stranica 70-72 spisa), ovjereni prijevod mišljenja Europskog i socijalnog odbora o dokumentu zelena knjiga i hipotekarni krediti u EU (stranica 112-140 spisa) i proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (stranica 153-155 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 13.12.2005. sklopile Ugovor o kreditu broj: 016-2664/2005. Nije sporno niti da je člankom 8. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade za prijevremenu ili djelomičnu otplatu kredita sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe Adria - Bank d.d., a koja je naplaćena u iznosu od 1.926,02 EUR. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporan i je tijek zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos naknade za prijevremenu ili djelomičnu otplatu kredita. Sporno je da li je potraživanje tužitelja u zastari. Sporan je status potrošača tužitelja.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

6. Odredbom čl. 8. predmetnog Ugovora utvrđeno kako korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita te se obvezuje izvršiti

uplatu prema obračunu Banke, a Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe Adria - Bank d.d.

7. Iz pregleda prometa za klijenta razvidno da je dana 1. ožujka 2022. tužitelj platio iznos od 1.926,02 EUR na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita pa je stoga visina te naknade razvidna je iz isprave izrađene od strane tuženika.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za prijevremenu otplatu kredita sud je saslušao tužitelja. Tužitelj je iskazao kako je 2005. sa tadašnjom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sklopio Ugovor o kreditu čija je namjena bila kupnja stana na adresi Strmec Samoborski, Ulica Sviba 7, a u tom stanu je živio od njegove kupnje pa sve do unatrag 3 godine kada je stan prodao jer sam obolio, stan je bio na katu, a on više nije mogao uspinjati se stepenicama budući da u zgradi nije bilo lifta. Dakle, namjena nekretnine je bila stanovanje. Kredit je sklopio u poslovnici Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u Samoboru, prijevremeno ga je otplatio, a prilikom sklapanja Ugovora nitko ga nije upozoravao na obvezu plaćanja naknade u slučaju prijevremene otplate kredita, visinu te naknade kao niti za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. On je tu naknadu platio kako bi mogao prijevremeno otplatiti kredit. .

8.1. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju.

8.2. Iako je sud izvršio uvid u ovjerene izjave svjedoka, valja napomenuti kako te izjave nisu dokaz da je tuženik upravo s tužiteljem pregovarao o naknadi za prijevremenu otplatu kredita prilikom sklapanja Ugovora o kreditu.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03; dalje: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije

ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 5. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što

uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

11. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, ujedno proizlazi da je i odredba sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu kojom je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita ugovoreno da je banka ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama ništetna temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP. Ovo iz razloga što je navedeni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Odredba čl. 8. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način tužiteljici kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužiteljice kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO. Predmetna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu je ništetna bez obzira što naknada za prijevremenu otplatu kredita sama po sebi nije ništetna, a kako to tuženik ispravno navodi, a kako proizlazi i iz Direktive 2014/17 Eu parlamenta i vijeća, Direktive 2008/48 EZ, kao i iz kasnije donesenog Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., u daljnjem tekstu: ZPK), ali pod uvjetom da se o takvoj odredbi posebno pregovaralo i da ona ne uzrokuje neravnotežu među strankama, a što ovdje nije slučaj (tako i u odlukama Županijskog suda u Splitu poslovni broj GŽ-2471/2018-2 od 06. prosinca 2019. i poslovni broj GŽ-2359/17-2 od 23. studenoga 2017.).

12. Prema odredbi čl. 1024. ZOO dopušteno je ugovaranje naknade zbog prijevremene otplate kredita koja predstavlja naknadu štete. U konkretnom slučaju činjenica da li je tuženiku nastala šteta u smislu odredbe čl. 1024. ZOO zbog prijevremenog vraćanja kredita od strane tužitelja nije odlučna u konkretnom slučaju s obzirom na to da je ugovorena odredba na temelju koje je naplaćena naknada tužitelju zbog prijevremene otplate kredita ništetna iz iznijetih razloga, a posebice imajući u vidu da je predmet ovog postupka utvrđivanje ništetnosti navedene odredbe i povrat iznosa naplaćenog od strane tuženika tužitelju na temelju ništetne odredbe, a ne naknada štete tuženiku. Neosnovano je pozivanje tuženika na odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju. U konkretnom slučaju ne primjenjuje se odredba čl. 16. Zakona o potrošačkom kreditiranju jer se ista sukladno odredbi čl. 29. st. 1. istog Zakona ne primjenjuje na ugovore o kreditu sklopljene do dana stupanja na snagu toga Zakona, dakle do 1. siječnja 2010., dok je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 13. prosinca 2005.

13. Glede Odluke o naknadama za usluge tuženika (list 39 spisa) na koje se poziva tuženik valja reći da je ista u primjeni od 7.10.2005. te da je u njoj tuženik samo općenito naveo da naknada za prijevremenu otplatu kredita ako se postojeći kredit zatvara iz vlastitih sredstava ili kreditom druge banke iznosi 2 % od iznosa nedospjele glavnice, ne navodeći pritom kako se ista utvrđuje i na što se ista naknada odnosi.

14. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu ništetna te je stoga odlučeno kao u toč. I. izreke ove presude.

15. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao stečene bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO) te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22). Obzirom da iz dokumentacije proizlazi da je naknada naplaćena 1. ožujka 2022., odbijen je zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata na iznos od 1.926,02 EUR, tekućih od 28. veljače 2022. pa do 2. ožujka 2022. kao neosnovan i odlučeno je kao u toč. III. izreke.

16. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

17. Neosnovano tuženik osporava tužitelju status potrošača. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji stana od HOTKO KUĆE d.o.o. i refinanciranja kapare, a iz iskaza tužitelja proizlazi da se taj stan nalazi na adresi u Strmcu Samoborskom, Ulica Sviba 7 te da je u njemu živio od kupnje pa do unatrag tri godine kada je stan prodao. Tužitelj je isti zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužitelj predmetni Ugovor o kreditu zaključio u svrhu koja je namijenjena njegovom zanimanju, odnosno njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP, budući da tužitelj nije uspio samo u neznatnom dijelu zahtjeva, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi. Tužitelju je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od

200,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23- dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 19. rujna 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 5. ožujka 2026. i 1. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Za svaku navedenu radnju tužitelju je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR (iznos koji je doista i plaćen s tog osnova) i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 140,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

18.1. Odluka o visini troškova koji tužitelju nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu u iznosu od 140,00 EUR
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-66e37**

Kontrolni broj: **0825a-160a7-56996**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.